

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Tdo/26/2019
Identifikačné číslo spisu: 4112010481
Dátum vydania rozhodnutia: 17.07.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Štefan Michálik
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:4112010481.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Viliama Dohňanského, na neverejnom zasadnutí s verejným vyhlásením rozsudku dňa 17. júla 2019 v Bratislave, v trestnej veci obvineného Ing. G. C. a spol., pre pokračovací zločin poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a/, ods. 5 písm. a/ Tr. zák. vo forme účasti podľa § 21 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného Ing. G. C. a obvinenej JUDr. V. C. proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 26. novembra 2015, sp. zn. 4 To 93/2015, podľa § 382a, § 386 ods. 1, ods. 2, § 388 ods. 1 Tr. por., po zistení dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., takto

rozhodol:

Rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 26. novembra 2015, sp. zn. 4 To 93/2015, a v konaní, ktoré mu predchádzalo

b o l p o r u š e n ý z á k o n

v ustanoveniach § 321 ods. 1 písm. b/, písm. e/, ods. 3, § 322 ods. 3, § 319 Tr. por., § 21 ods. 1 písm. a/, § 239 ods. 1 písm. a/, ods. 5 písm. a/, § 51 ods. 4 písm. c/ Tr. zák. v n e p r o s p e c h obvinených Ing. G. C. a JUDr. V. C..

Napadnutý rozsudok krajského súdu sa z r u š u j e v celom rozsahu.

V celom rozsahu sa z r u š u j e aj rozsudok Okresného súdu Nitra z 9. marca 2015, sp. zn. 2 T 50/2012.

Z r u š u j ú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo ich zrušením, stratili podklad.

Okresnému súdu Nitra sa p r i k a z u j e , aby vec v potrebnom rozsahu z n o v u p r e r o k o v a l a r o z h o d o l .

Odôvodnenie

Okresný súd Nitra rozsudkom z 9. marca 2015, sp. zn. 2 T 50/2012 (ďalej len „okresný súd" alebo „prvostupňový súd"), uznal obvineného Ing. G. C. v bodoch 1 a 2 za vinného z pokračovacieho zločinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a/, ods. 5 písm. a/ Tr. zák. vo forme účasti podľa § 21 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. (ako organizátora) a obvinenú JUDr. V. C. v bodoch 1 a 2 za vinnú zo zločinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a/, ods. 5 písm. a/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

1. obvinená JUDr. V. C. dňa 31. mája 2007 v Nitre na základe predchádzajúcich pokynov a inštrukcií od obvineného Ing. G. C. uzatvorila ako kupujúca v mene spoločnosti Y. spol. s r.o. Nitra, kúpno-predajnú zmluvu s predávajúcim - spoločnosťou R., s.r.o. Nitra, zastúpenou B. B., ktorej predmetom bol predaj nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území L., zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX ako parcela č. XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere X XXX m² s dielňou a sociálnym zariadením, súp. č. XXX a parcela č. XXXX/XXX - zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m² s dielňou a sociálnym zariadením, súp. č. XXX, pričom však ani po viacerých výzvach zo strany predávajúceho nedošlo k vyplateniu kúpnej ceny vo výške 7 000 000 Sk (232 357,43 €) a následne napriek neuhradeniu svojho záväzku (kúpnej ceny) obvinená JUDr. V. C. po predchádzajúcej dohode s obvineným Ing. G. C. odpredala predmetné nehnuteľnosti v mene spoločnosti Y. spol. s r.o. Nitra spoločnosti C., a.s. Bratislava, ktorú taktiež sama zastupovala, čím svojim konaním znížili majetok spoločnosti Y. spol. s r.o. Nitra a zmarili tým uspokojenie jej veriteľa spoločnosť R., s.r.o. Nitra, ktorej spôsobili škodu vo výške 232 357,43 € (7 000 000 Sk),

2. obvinená JUDr. V. C., ako konateľka spoločnosti Y. spol. s r.o. Nitra dňa 22. júna 2007 na základe pokynov obvineného Ing. G. C. vystavila zmenku, za ktorú mala spoločnosť Y. spol. s r.o. Nitra zaplatiť poškodenému L. A. sumu 4 500 000 Sk (149 372,63 €) z titulu zabezpečenia pohľadávky L. A. voči obvinenému Ing. G. C., pričom napriek tomu, že za túto zmenku poškodenému doposiaľ nezaplatila, tak dňa 19. februára 2008 po predchádzajúcej dohode s obvineným Ing. G. C. úmyselne odpredala jediný majetok spoločnosti Y. spol. s r.o. Nitra - nehnuteľnosti nachádzajúce sa v meste M., katastrálne územie L., vedené na LV č. XXXX ako parc. č. XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere X XXX m² s dielňou a sociálnym zariadením súp. č. XXX a parcela č. XXXX/XXX - zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m² s dielňou a sociálnym zariadením súp. č. XXX na spoločnosť C., a.s. Bratislava, ktorú taktiež sama zastupovala, čím svojim konaním úmyselne zmenšili majetok spoločnosti Y. spol. s r.o. Nitra, v dôsledku čoho zmarili uspokojenie veriteľa L. A. s pôsobili mu škodu vo výške najmenej 149 372,63 €.

Obvinenému Ing. G. C. bol za to podľa § 239 ods. 5 Tr. zák., pri zistení poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j/ Tr. zák., pri nezistení žiadnej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Tr. zák., postupom podľa § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, ktorého výkon súd podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložil a zároveň uložil nad správaním obžalovaného probačný dohľad v skúšobnej dobe, ktorú podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. vymeral na dobu 5 rokov. Okresný súd zároveň tomuto obvinenému uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze nahradiť podľa svojich schopností spôsobenú škodu v skúšobnej dobe podľa § 51 ods. 4 písm. c/ Tr. zák. a povinnosť preukazovať v priebehu skúšobnej doby svoje zamestnanie a zdroj príjmu podľa § 51 ods. 4 písm. j/ Tr. zák.

Obvinenej JUDr. V. C. súd podľa § 239 ods. 5 Tr. zák., pri zistení poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. b/, písm. j/ Tr. zák., pri nezistení žiadnej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Tr. zák., postupom podľa § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. a podľa § 39 ods. 1 Tr. zák., uložil trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov, výkon ktorého podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. podmienene odložil s určením skúšobnej doby v trvaní 3 rokov podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. Okrem toho okresný súd menovanej uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze nahradiť spôsobenú škodu podľa svojich schopností v skúšobnej dobe podľa § 50 ods. 2 Tr. zák., za použitia § 51 ods. 4 písm. c/ Tr. zák., a povinnosť preukazovať v priebehu skúšobnej doby svoje zamestnanie a zdroj svojho príjmu podľa § 50 ods. 2 Tr. zák., za použitia § 51 ods. 4 písm. j/ Tr. zák.

Krajský súd v Nitre rozsudkom z 26. novembra 2015, sp. zn. 4 To 93/2015 (ďalej len „krajský súd"

alebo „odvolací súd“), na podklade odvolania prokurátora v neprospech oboch obvinených, postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. e/, ods. 3 Tr. por. zrušil rozsudok okresného súdu vo výroku o treste vo vzťahu k oboj obvineným a podľa § 322 ods. 3 Tr. por.:

obvinenému Ing. G. C. podľa § 239 ods. 5 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., pri nezistení žiadnej poľahčujúcej okolnosti či prit'azujúcej okolnosti v zmysle § 36 a § 37 Tr. zák., uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, výkon ktorého súd nariadil v ústave na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák.,

obvinenej JUDr. V. C. podľa § 239 ods. 5 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., pri zistení poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j/ Tr. zák. a nezistení žiadnej prit'azujúcej okolnosti v zmysle § 37 Tr. zák., uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov. Odvolací súd výkon tohto trestu podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. podmenečne odložil a zároveň uložil probačný dohľad nad správaním obvinenej v skúšobnej dobe, ktorú podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. ustanovil na dobu 5 rokov. Odvolací súd zároveň podľa § 51 ods. 4 písm. c/ Tr. zák. uložil obvinenej povinnosť nahradit' spôsobenú škodu v skúšobnej dobe. Okrem toho krajský súd podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. uložil obvinenej JUDr. V. C. trest zákazu činnosti vykonávať funkciu štatutárneho orgánu alebo člena štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti alebo družstva na 5 rokov.

Krajský súd v ďalšej časti rozhodnutia, označenej pod č. II. postupom podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolania oboj obvinených.

Obvinení spoločným dovolaním zo dňa 15. novembra 2018 napadli rozsudok krajského súdu ako aj jemu predchádzajúce konanie, uplatňujúc dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Po stručnej chronologizácii konania a poukázaní na relevantnú judikatúru, obvinení vo vzťahu k naplneniu uplatneného dovolacieho dôvodu uviedli, že poškodená spoločnosť R., s.r.o., zastúpená B. B., avšak ani L. A., nie sú veritelia obvinenej JUDr. V. C., ale odlišnej (právnickej) osoby, a to spoločnosti Y. spol. s r.o., a preto skutková veta nezodpovedá právnej vete.

Zo skutkovej vety pod bodom č. 2 vyplýva, že poškodený L. A. mal pohľadávku voči Ing. G. C. zabezpečenú zmenkou spoločnosti Y, spol. s r.o. V danom význame bol dlžníkom Ing. G. C. a menovaná spoločnosť „len“ zabezpečovala úspešnosť uplatnenia nároku veriteľa. Pre konštatovanie spáchania trestného činu poškodzovania veriteľa je však v tomto ohľade podľa názoru obvinených nevyhnutné, aby v skutkovej vete bolo ustálené, že ani z majetku Ing. G. C. (dlžníka) a ani z majetku spoločnosti Y, spol. s r.o. nebolo možné v dôsledku prevodu nehnuteľnosti a (špecificky) v dôsledku neuhradenia kúpnej ceny uspokojenie veriteľa, a to buď v celej výške jeho pohľadávky alebo v konkrétnej výške. V tomto ohľade je podľa obvinených nepochybné, že predaj nehnuteľnosti spoločnosťou Y, spol. s r.o., ktorá len zabezpečovala plnenie zo strany dlžníka v prospech veriteľa, nemá vplyv na hodnotu majetku dlžníka - Ing. G. C..

Obvinení sú zároveň toho názoru, že konanie ustálené v skutkovej vete nemožno vyhodnotiť ako pokračovací skutok pozostávajúci z dvoch čiastkových útokov, nakoľko toto konanie spočíva výhradne v predaji (zmluvou uzavretou dňa 19. februára 2008) konkrétnej nehnuteľnosti nachádzajúcej sa vo vlastníctve spoločnosti Y, spol. s r.o. Toto konanie podľa ich názoru nemožno rozdeliť na dva skutky. Samotná existencia dvoch veriteľov vo vzťahu k dlžníkovi nezakladá dva čiastkové útoky jedného pokračovacieho skutku, ale len jeden skutok s jedným konaním. Kúpa nehnuteľností (skutok č. 1), avšak ani vystavenie zmenky (skutok č. 2), nemá podľa obvinených pre posúdenie času, miesta a spôsobu spáchania skutku, t. j. pre objektívnu stránku (konanie) väčší význam, nakoľko len vymedzuje osoby veriteľov.

V ďalšej časti dovolania obvinení namietli, že zo znenia ustáleného skutku nevyplýva normatívny znak skutkovej podstaty stíhaného trestného činu, a to konkrétne „čo i len čiastočné zmarenie uspokojenia nároku veriteľa“. Samotný predaj nehnuteľností tento znak napĺňať nemôže, keďže ide o odplatný úkon.

Zo skutkovej vety nevyplýva, v akom rozsahu malo byť zmarené uspokojenie veriteľov, nakoľko výška súčtu ich pohľadávok prevyšovala cenu prevádzanej nehnuteľnosti.

Uvedená skutočnosť podľa názoru obvinených nevyplýva pri skutku č. 1 ani zo znenia skutkovej vety „čím svojim konaním znížili majetok spol. Y., spol. s r.o.“, pretože z nej nie je zrejmé, či vôbec, a ak áno, v akom rozsahu zmarili uspokojenie pohľadávky veriteľa. Ani zo samotného zníženia majetku, či jeho predaja, naplnenie rozoberaného znaku stíhaného trestného činu odvodzovať nemožno. Pokiaľ ide o skutok č. 2, ani pri tomto nemožno konštatovať spáchanie trestného činu poškodzovania veriteľa, pretože ani jeden z obvinených nebol dlžníkom L. A., pričom zo skutkovej vety nevyplýva absencia úhrady kúpnej ceny a ani zmenšenie majetku dlžníka na takú úroveň, ktorá by neumožňovala uspokojenie nároku. Zo skutku teda nevyplýva, v akom rozsahu by bolo možné uspokojenie veriteľov v prípade, ak by spoločnosť Y., spol. s r.o. predmetné nehnuteľnosti nepredala. Reálna možnosť uspokojenia veriteľov je pritom základným znakom stíhaného trestného činu a je nevyhnutá aj pre určenie výšky spôsobenej škody - naplnenie kvalifikačného znaku.

Obvinení v tejto súvislosti dôvodujú, že škoda v zmysle § 124 Tr. zák. predstavuje reálny úbytok na majetku, pričom z logického a trestnoprávneho hľadiska nemôže dlžník ani pri neuhradení záväzku spôsobiť veriteľovi väčšiu škodu, akou je reálna hodnota dlžníkovho majetku, ktorý by mohol slúžiť na čo i len čiastočné uspokojenie veriteľa. Výška pohľadávky, t. j. nároku veriteľa, nie je totožná so škodou vo význame ochrany práv veriteľa v zmysle § 239 ods. 1 Tr. zák. Pri tomto ustanovení predstavuje škodu nominálne vyčíslená hodnota zníženia majetku dlžníka, ktorá mohla slúžiť na efektívne pokrytie časti alebo celého záväzku veriteľa. V konkrétnej rovine, ak hodnota prevádzanej nehnuteľnosti bola 232 357,43 € a zároveň pohľadávka R., s.r.o., voči dlžníkovi v tej istej výške, potom nemohlo dôjsť k poškodeniu L. A., pokiaľ by veritelia nemali byť uspokojovaní pomerne. Skutková veta sa však tejto situácii nevenuje a rovnako tak v nej nie je vyjadrená hodnota prevádzanej nehnuteľnosti, čím absentuje vymedzenie zmenšenia majetku dlžníka.

Vo vzťahu k zneniu skutku obvinení vzniesli aj námietku, že z neho nevyplýva, či v rozhodnom čase tam uvedené pohľadávky už boli splatné. Pritom pohľadávka L. A. v čase predaja nehnuteľností splatná nebola.

Podľa mienky obvinených v dôsledku väd vo výroku o vine, nemôže obstať ani výrok o treste, osobitne určenie povinnosti obvinenej JUDr. V. C. nahradiť spôsobenú škodu v skúšobnej dobe. Poškodení si totiž voči obvineným ako fyzickým osobám neuplatnili nárok na náhradu škody, a preto konajúce súdy o ich nároku ani nerozhodovali. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že poškodení si svoje pohľadávky uplatnili v rámci civilného konania voči dlžníkovi - spoločnosti Y., spol. s r.o. V uvedenom význame neexistuje právny titul vyplývajúci z rozhodnutia, ktorý by určoval povinnosť JUDr. V. C. nahradiť poškodeným dlh alebo spôsobenú škodu v konkrétnej výške. V tomto kontexte uloženie povinnosti podľa § 51 ods. 4 písm. j/ Tr. zák., bez existencie konkrétneho právneho titulu je neurčité, nevykonateľné, a tým porušujúce hmotnoprávne ustanovenia Trestného zákona. Poškodeným nič nebránilo uplatniť si voči obvinenej JUDr. V. C. náhradu škody v civilnom a tiež trestnom konaní.

Obvinení vzniesli osobitnú námietku aj vo vzťahu k prepočtu výšky škody zo slovenských korún na euro. Okresný súd podľa ich názoru nemal na tento prepočet použiť konverzný kurz, ktorý platil až od 1. januára 2009, ale mal vychádzať z kurzu platného ku dňu spáchania skutku, t. j. 19. február 2008, kedy podľa údajov Národnej banky Slovenska bol kurz meny euro k slovenskej korune vo výške 1 € = 33,051 Skk. V konečnom dôsledku by tak škoda pri skutku č. 1 predstavovala sumu o 20 534,54 € nižšiu a pri skutku č. 2 sumu nižšiu o 13 219,41 €. Správne určenie výšky škody požíva relevanciu práve vo vzťahu k povinnosti jej nahradenia v priebehu skúšobnej doby podmieneného odsúdenia.

Vo veci konajúce súdy podľa obvinených nerešpektovali rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, keď s ohľadom na dĺžku konania neaplikovali inštitút mimoriadneho zníženia trestu, resp. sa touto skutočnosťou vo svojom rozhodnutí vôbec nezaoberali.

Záverom obvinení Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) navrhli, aby pri konštatovaní dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., postupom podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že rozsudkom krajského súdu, v spojení s rozsudkom okresného súdu ako aj konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v neprospech obvinených. Aby podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil rozsudok krajského súdu a rozsudok okresného súdu a aby podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť.

K dovolaniu obvinených sa vyjadril poškodený L. A. podaním, ktoré bolo okresnému súdu doručené dňa 21. decembra 2018 (č. l. 1713). V ňom uviedol, že dovolaním napadnuté rozhodnutia ako aj im predchádzajúci postup, považuje za zákonný a správny. Pokiaľ ide o samotné dovolanie obvinených, toto považuje za účelové. K prijatiu toho záveru poškodeného vedie nielen tá skutočnosť, že bolo podané iba pár dní pred uplynutím lehoty v zmysle § 370 ods. 1 Tr. por., ale predovšetkým jeho obsah či skutočnosť, že obvinený Ing. G. C. už vykonal nepodmienečný trest odňatia slobody. Obvinená JUDr. V. C., odhliadnuc od toho, že si doposiaľ ani len čiastočne nesplnila uloženú povinnosť nahradiť spôsobenú škodu, nebola zrejme odsúdená za iný trestný čin, čo by odôvodňovalo premenu jej uloženého podmieneného trestu odňatia slobody. Poškodený v tejto súvislosti dôvodí, resp. sa pýta, ktorý z obvinených je potom fakticky legitimovaný na podanie dovolania.

Dovolanie obvinených je podľa názoru poškodeného zmätočné už tým, že napáda aj rozsudok okresného súdu, pričom podľa § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. môže obvinený podať dovolanie vo svoj prospech iba proti právoplatnému rozhodnutiu súdu druhého stupňa.

Pokiaľ ide zo strany obvinených o námietku nesprávnej kvalifikácie skutku, k tomu poškodený uviedol, že páchatelom trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 Tr. zák. môže byť len dlžník, teda konkrétny subjekt so zvláštnymi vlastnosťami, no pokiaľ je dlžníkom právnická osoba, môže byť páchatelom tohto trestného činu jej štatutárny orgán - konateľ (nakoľko jeho konanie je priamym konaním právnickej osoby) alebo tiež iná osoba oprávnená konať v jej mene (§ 20, § 22 a nasl. Občianskeho zákonníka a § 13 a nasl. Obchodného zákonníka). S ohľadom na § 133 ods. 1 Obchodného zákonníka je teda zrejme, že obvinená JUDr. V. C. ako konateľka spoločnosti Y., spol. s r.o., bola jednoznačne spôsobilá byť páchatelom trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a/, ods. 5 písm. a/ Tr. zák., ktorého sa dopustila, pričom toto jej konanie zosnoval a riadil obvinený Ing. G. C.. Poškodený v tejto súvislosti obsérne opisuje skutkové okolnosti posudzovanej trestnej veci vo svojom vyjadrení.

Poškodený sa v súvislosti s komparáciou skutkových podstát trestného činu poškodzovania veriteľa v zmysle § 239 ods. 1 a ods. 2 Tr. zák. vyjadril v tom smere, že výška trestnej sadzby je v oboch prípadoch identická, a to aj pri kvalifikovanej skutkovej podstate podľa odseku 5.

V ďalšej časti svojho vyjadrenia poškodený poukázal na skutočnosť, že obvinení v podanom dovolaní neuplatnili osobitný dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por., pričom súčasne podotkol, že u obvinenej JUDr. V. C. bolo pri podmienenom odsúdení s probačným dohľadom relevantné uložiť povinnosť nahradiť škodu v skúšobnej dobe.

Pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa vymedzenia výšky škody, považuje poškodený za potrebné uviesť, že trestného činu poškodzovania veriteľa sa dopustí ten, kto zmarí uspokojenie veriteľa čo aj len čiastočne. Takýto stav v dôsledku konania obvinených v posudzovanej veci preukázateľne nastal. Vyjadrenie obvinených, že súdom uložená povinnosť náhrady škody je neurčitá a nevykonateľná, považuje poškodený za emotívne, v záujme vyhnúť sa povinnosti nahradiť spôsobenú škodu. O tom, že ide o zavádzajúce tvrdenia svedčí fakt, že v samotnom obsahu dovolania sú priamo pomenovaní samotní poškodení ako aj vykonaná komparácia na str. 7 dovolania, pokiaľ ide o konkrétne sumy, ktoré je obvinená JUDr. V. C. povinná zaplatiť v skúšobnej dobe obom poškodeným.

Poškodený vo svojom vyjadrení uviedol aj to, že obvinená JUDr. V. C. mu doposiaľ neuhradila ani len časť spôsobenej škody, k čomu ju zaviazal krajský súd. Táto skutočnosť podľa jeho mienky svedčí o

úmysle poškodiť ho ako veriteľa. Poškodený v tomto kontexte poukázal, že spoločnosť V. s.r.o., v ktorej je obvinená JUDr. V. C. majiteľkou obchodného podielu o veľkosti 51%, vydražila v roku 2006 nehnuteľnosť za vyše 200 000 €. Predmetnú nehnuteľnosť táto spoločnosť predala bez zaplatenia kúpnej ceny koncom roka 2012, avšak už iba za kúpnu cenu 150 000 €, hoci hodnota danej nehnuteľnosti výrazne stúpila a pohybovala sa cca vo výške 300 000 €. Zarážajúca na celej veci je skutočnosť, že kúpna cena mala byť vyplatená až po uplynutí troch rokov, pričom následne došlo k predĺženiu lehoty úhrady kúpnej ceny až do konca roka 2018. Kupujúci však koncom roka 2017 vstúpil do likvidácie. Obdobný právne pochybný osud postihol aj obchodné spoločnosti, v ktorých figuroval obvinený Ing. G. C. (Q., s.r.o, P., s.r.o., C., a.s. či samotná Y., spol. s.r.o.).

Za irelevantnú treba podľa poškodeného označiť argumentáciu týkajúcu sa zásady ultima ratio, keďže táto je uplatniteľná len prostredníctvom materiálneho korektívu v rozsahu § 10 ods. 2 Tr. zák., teda len pri prečinoch.

Za bezpredmetnú treba podľa obvineného označiť aj námietku prepočtu výšky škody zo slovenských korún na euro, nakoľko v predmetnej trestnej veci došlo k správnej aplikácii ustanovenia § 567b Tr. por.

Poškodený na záver uviedol, že odhliadnuc od absencie dovolacích dôvodov, žiadna z prezentovaných námietok obvinených, nemá takú intenzitu, aby zásadne ovplyvnila ich postavenie v zmysle § 371 ods. 5 Tr. por., a preto by ani v prípade ich existencie na tieto nebolo možné prihliadať.

Poškodený navrhol, aby najvyšší súd postupom podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol dovolanie obvinených.

Na dovolanie obvinených reagovala podaním zo dňa 17. januára 2019 aj Krajská prokuratúra Nitra v tom smere, že výroky rozhodnutí oboch súdov považuje za absolútne zákonné a dôvodné, vychádzajúce z objektívne a správne vykonaného dokazovania. Pokiaľ ide o uplatnené dovolacie dôvody zo strany obvinených, tieto krajská prokuratúra považuje za zjavne účelové, nedôvodné a v rozpore s objektívnym právnym posúdením ich protiprávneho konania.

S ohľadom na uvedené nie je možné prisvedčiť argumentácii o údajnom nesprávnom posúdení zisteného skutkového stavu z dôvodu nejednotnosti v osobe dlžníka voči poškodeným subjektom, nakoľko spoločnosť Y., spol. s r.o., ktorá poškodila svojich veriteľov (spoločnosť R., s.r.o. a L. A.) zastupovala a v jej mene konala z pozície štatutárneho zástupcu práve obvinená JUDr. V. C., ktorá všetky úkony realizovala v snahe zmariť uspokojenie veriteľov spoločnosti Y., spol. s r.o., a to na základe pokynov jej otca - obvineného Ing. G. C.. Z listinných dôkazov vyplýva, že spoločnosť Y., spol. s r.o., uzatvorila ako kupujúca kúpnu zmluvu so spoločnosťou R., s.r.o., pričom túto zmluvu v mene spoločnosti Y., spol. s r.o., podpísala práve obvinená JUDr. V. C. na základe predchádzajúcich inštrukcií od obvineného Ing. G. C.. Obdobným spôsobom spoločnosť Y., spol. s r.o., vystavila zmenku v prospech poškodeného L. A., pričom svoje záväzky vyplývajúce z týchto právnych úkonov (kúpnej zmluvy a výstavnej zmenky) si spoločnosť Y., spol. s r.o., nespĺnila ani v minimálnom rozsahu.

Z vykonaného dokazovania vyplýva aj to, že obaja obvinení v snahe zabrániť uspokojeniu veriteľov z nehnuteľného majetku patriaceho spoločnosti Y., spol. s r.o., v súvislosti s neuhradenými záväzkami tejto spoločnosti voči oboj poškodeným, úmyselne previedli nehnuteľnosti špecifikované vo výrokovvej časti rozsudku na inú právnickú osobu, ktorá bola taktiež personálne prepojená s osobou obvinenej JUDr. V. C..

Z uvedeného vyplýva, že obvinený Ing. G. C. zosnoval a riadil protiprávne konanie svojej dcéry - obvinenej JUDr. V. C., ktorá v zmysle jeho pokynov a s úmyslom zmariť uspokojenie pohľadávok poškodených, fiktívne scudzila ako konateľka obchodnej spoločnosti Y., spol. s r.o., podstatnú časť jej majetku tým spôsobom, že ho previedla na obchodnú spoločnosť C., a.s., ktorej bola tiež konateľkou, v dôsledku čoho zmarila uspokojenie oboch poškodených subjektov.

Krajská prokuratúra Nitra v ďalšej časti podania dôvodí, že jednotlivé dôkazy v rámci trestného konania boli realizované v súlade so zákonom, pričom postup oboch súdov bol zákonný a správny. Vina oboch obvinených bola ustálená na základe usvedčujúcich dôkazov, ktoré sú presne špecifikované v odôvodneniach napadnutých rozhodnutí.

V závere svojho vyjadrenia krajská prokuratúra navrhla odmietnuť dovolanie obvinených podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd alebo dovolací súd) ako súd dovolací podľa § 377 Tr. por. zistil, že predmetné dovolanie bolo podané osobami k tomu oprávnenými podľa § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por., prostredníctvom obhajcu v zmysle § 373 ods. 1, ods. 2 Tr. por., na príslušnom súde v rámci zákonom stanovenej lehoty podľa § 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por., proti prípustnému rozhodnutiu v zmysle § 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. por., spĺňajúc všetky obsahové náležitosti podľa § 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por. V predloženej dovolaní absentujú chyby pre jeho formálne odmietnutie v zmysle § 382 písm. a/, písm. b/ alebo písm. d/ až písm. f/ Tr. por., pričom najvyšší súd po preskúmaní veci dospel k záveru o jeho čiastočnej dôvodnosti.

Obvinení svoje dovolanie opierajú o dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., teda že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Najvyšší súd, prísne viazaný skutkovými zisteniami (znením ustálených skutkov v rozsudku okresného súdu, ktoré bezo zmeny prevzal odvolací súd), sa nestotožňuje s ich právnou kvalifikáciou, ku ktorej dospeli nižšie konajúce súdy.

Zločinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a/, ods. 5 písm. a/ Tr. zák. sa dopustí ten, kto čo aj len čiastočne zmarí uspokojenie svojho veriteľa tým, že ... predá ... čo aj len časť svojho majetku, a tým spôsobí škodu veľkého rozsahu.

Primárnym objektom trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 239 Tr. zák. je ochrana majetkových práv veriteľa pred poškodzujúcim konaním zo strany dlžníka, t. j. páchatela. Ide tu o také konanie, ktoré síce smeruje voči vlastnému majetku dlžníka, avšak v konečnom dôsledku poškodzuje veriteľa, nakoľko tomuto sa nedostane zodpovedajúceho plnenia z majetku dlžníka. Výpočet konkrétnych foriem úpadkového konania uvedených v § 239 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. predstavuje zmenšenie hodnoty aktív dlžníkovho majetku, z ktorého by mohlo dôjsť k uspokojeniu veriteľovej pohľadávky. V danom prípade ide o zníženie skutočnej (nie účtovnej) hodnoty majetku, teda o reálne zmenšenie jeho rozsahu. V tejto súvislosti sa žiada poznamenať, že spôsoby konania precizované v naposledy označenom ustanovení, sami o sebe nie sú trestným činom, keďže týmto sa stávajú až s ohľadom na nepriaznivé dôsledky uspokojenia veriteľa. Jednotlivé formy konania tak treba vždy vykladať v nadväznosti na návrh ustanovenia § 239 ods. 1 Tr. zák., resp. ods. 2 Tr. zák. pri poškodzovaní cudzieho veriteľa.

V kontexte uvedeného treba vykladať aj konanie dlžníka spočívajúce v predaji svojich majetkových hodnôt. Ak teda dlžník odpredá svoj majetok za tomu zodpovedajúcu hodnotu, ktorú inak neutratí, potom nemožno hovoriť o zmenšení jeho prostriedkov na úhradu svojich dlhov, keďže úhrn jeho majetku, pozostávajúci z aktív a pasív, sa nezmenšil. Samotný predaj majetku tak nemožno automaticky považovať za protiprávnu činnosť v zmysle § 239 Tr. zák. Touto sa stáva až v prípade existencie (často následných) úkonov dlžníka, ktorými v konečnom dôsledku za scudzenú majetkovú hodnotu neobdrží do svojho majetku zodpovedajúcu protihodnotu vhodnú k uspokojeniu veriteľa. Medzi tieto úkony radíme aj fiktívny, resp. fingoovaný predaj.

Trestný zákon nevyžaduje spôsobenie škody v konkrétnej minimálnej výške pre naplnenie základnej skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., čo

vyplýva zo slovného spojenia „čo aj len čiastočne zmarí uspokojenie". Výška škody sa pri rozoberanom trestnom čine stáva určujúcou až pre naplnenie znakov kvalifikovanej skutkovej podstaty v zmysle odsekov 3 až 5 naposledy uvedeného ustanovenia.

Pokiaľ ide o správne vymedzenie výšky škody pri trestnom čine poškodzovania veriteľa v zmysle § 239 Tr. zák., k tomu najvyšší súd uvádza, že pôjde o škodu na majetku veriteľa, pričom jej podstata bude spočívať v tom, že sa veriteľovi nedostane takého plnenia z majetku dlžníka, ktorého by sa mu inak dostalo, nebyť úpadkového konania dlžníka (primerane vid' R 124/2012). Z toho plynie, že spôsobená škoda sa môže rovnať výške zmarenej pohľadávky len vtedy, ak hodnota majetku dlžníka, s ktorým takto disponoval, je rovnaká alebo vyššia, než hodnota danej pohľadávky veriteľa. Konajúci súd teda pre záver o tom, v akom rozsahu páchatel' ako dlžník zmaril uspokojenie pohľadávky veriteľa a či tým spôsobil značnú škodu, musí mať dostatočný podklad v skutkových zisteniach, aká bola skutočná hodnota majetku dlžníka, o ktorý sa pripravil niektorým zo spôsobov uvedených v § 239 Tr. zák. a aká bola výška pohľadávky veriteľa, resp. jej časť, ktorej uspokojenie páchatel' zmaril.

V tomto ohľade treba prisvedčiť právnomu názoru dovolateľov, že zo znenia ustálených skutkov nevyplýva, či došlo v predmetnom prípade zo strany obvinených k spôsobeniu škody, a ak áno, tak v akej výške. Totiž zo skutkových zistení obsiahnutých v skutkoch č. 1 a 2 je síce zrejماً výška pohľadávok oboch poškodených (ktoré okresný súd nesprávne označuje škodou 7 000 000 Skk, resp. 232 357,43 € + 4 500 000 Skk, resp. 149 372,63 €; vid' vyššie), avšak prvostupňový súd neustálil zodpovedajúci skutkový záver o tom, akú skutočnú hodnotu mali všetky nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území L., bližšie vymedzené v skutkovej časti rozsudku, predstavujúce jediný majetok spoločnosti Y, spol. s r.o. V tomto prípade podľa názoru najvyššieho súdu nemožno bez ďalších zistení automaticky vychádzať z ich kúpnej ceny vo výške 7 000 000 Skk, resp. 232 357,43 € (uvedenej len pri skutku č. 1), nakoľko táto nemusí zodpovedať ich skutočnej hodnote v čase, kedy malo dôjsť zo strany označenej spoločnosti k ich účelovému zbaveniu sa. Keďže z obsahu skutkov nie je zrejماً skutočná hodnota majetku dlžníka, potom neobstojí ani súdom prijatý záver, že obvinená JUDr. V. C. svojím konaním, spočívajúcim v predaji nehnuteľností nachádzajúcich sa vo vlastníctve spoločnosti Y, spol. s r.o., znížila majetok označenej spoločnosti, a tým súčasne zmarila uspokojenie oboch jej veriteľov v plnej výške ich pohľadávok, ako sú vyčíslené vyššie. Okresný súd mal do znenia inkriminovaného skutku zahrnúť konkrétne skutočnosti preukazujúce fiktívnosť kúpnej zmluvy medzi obchodnou spoločnosťou Y, spol. s r.o. a spoločnosťou C., a.s.

Dovolaciemu súdu je známe, že okresný súd sa týmito okolnosťami v priebehu dokazovania v podstatnej miere zaoberal, keďže to vyplýva priamo z odôvodnenia jeho rozsudku, avšak svoje zistenia priliehavo nepremietol aj do výrokovej časti odsudzujúceho rozsudku (znenia skutku), ktorá je v zmysle § 163 ods. 3 a § 278 ods. 1 Tr. por. záväzná (na rozdiel od odôvodnenia) pre právnu kvalifikáciu skutku a uloženie sankcie.

Okresný súd sa svojím rozsudkom dopustil aj porušenia zásady akcesority účastníctva (§ 21 ods. 2 Tr. zák.), v zmysle ktorej trestná zodpovednosť účastníka je závislá na trestnej zodpovednosti hlavného (priameho) páchatel'a. Pokiaľ teda okresný súd kvalifikoval protiprávnu činnosť páchatel'ky - obvinenej JUDr. V. C. ako zločin poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a/, ods. 5 písm. a/ Tr. zák., potom nemohol trestnú činnosť obvineného Ing. G. C., čo by účastníka na trestnej činnosti obvinenej v zmysle § 21 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., kvalifikovať ako pokračovací zločin poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a/, ods. 5 písm. a/ Tr. zák.

V nadväznosti na uvedené, vychádzajúc zo znenia skutkových zistení obsiahnutých vo výrokovej časti rozsudku okresného súdu, tieto podľa názoru dovolacieho súdu nenasvedčujú záveru o pokračovacom charaktere stíhaného zločinu. Podstata pokračovacieho trestného činu v zmysle § 122 ods. 10 Tr. zák. totiž spočíva v mnohosti čiastkových útokov, ktoré jednak sami o sebe, ale zároveň aj v súhrne, naplňajú všetky znaky skutkovej podstaty totožného trestného činu. Trestnosť týchto útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin, ak sa ich dopustil ten istý páchatel', pričom jednotlivé útoky spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku ako aj subjektívna súvislosť,

najmä jednotlivci zámer páchatel'a spáchať daný trestný čin, avšak s výnimkou tých útokov, ku ktorým došlo mimo územia Slovenskej republiky.

Analyzujúc znenie inkriminovaných skutkových zistení, obvinená JUDr. V. C. sa dopustila len jediného protiprávneho (úpadkového) konania, keď dňa 19. februára 2008 v mene spoločnosti Y, spol. s r.o., odpredala súbor nehnuteľností obchodnej spoločnosti C., a.s., ktorú taktiež zastupovala. Na dôvažok treba podotknúť, že predmetné konanie páchatel'ky je v napadnutom rozsudku len formálne - duplicitne uvedené ako v časti skutku označeného pod č. 1, tak aj v časti skutku označeného pod č. 2.

Za ďalšie pochybenie týkajúce sa znenia inkriminovaných skutkov, relevantné pre správne určenie ich právnej kvalifikácie, treba označiť absenciu údajov o splatnosti pohľadávok veriteľov - poškodených, nakoľko predpokladom dokonaného trestného činu poškodzovania veriteľ'a v zmysle § 239 Tr. zák. je okolnosť, že pohľadávka veriteľ'a, ktorej uspokojenie dlžník marí, je už splatná. Konanie dlžníka spôsobom uvedeným v tomto ustanovení pred splatnosťou pohľadávky, tak môže byť kvalifikované „len“ ako pokus tohto trestného činu.

Pokiaľ ide o povinnosť obvinenej JUDr. V. C. nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu v zmysle § 51 ods. 4 písm. c/ Tr. zák., k tomu najvyšší súd úvodom pripomína, že túto náhradu treba odlišovať od povinnosti nahradiť škodu poškodenému, ktorý uplatnil svoje nároky v adhéznom konaní v zmysle § 46 ods. 3 Tr. por., nakoľko náhradu škody podľa § 50 ods. 2 Tr. zák., resp. § 51 ods. 4 písm. c/ Tr. zák., môže súd uložiť aj vtedy, ak poškodený svoj nárok neuplatnil. Povinnosť nahradiť škodu v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, nech je formulovaná akokoľvek, totiž na rozdiel od náhrady škody v adhéznom konaní, sleduje primárne výchovný účel. Za dôležité zároveň považuje najvyšší súd osobitne podotknúť, že páchatel'ovi je možné uložiť povinnosť, aby podľa svojich schopností nahradil škodu spôsobenú trestným činom (§ 50 ods. 2, § 51 ods. 4 písm. c/ Tr. zák.) len za predpokladu, že ide o také plnenie, ktoré je možné požadovať výlučne od páchatel'a a nie od inej osoby. To platí aj za tej situácie, ak má v dôsledku páchatel'ovho trestného činu určitú povinnosť právnická osoba, v mene ktorej páchatel' konal, keďže z ustanovenia § 128 ods. 8 Tr. zák. síce vyplýva možnosť vyvedenia trestnoprávnej zodpovednosti za spáchanie trestného činu poškodzovania veriteľ'a podľa § 239 Tr. zák., neznamená to však, že povinnosť právnickej osoby niečo hrať, sa tým automaticky stáva povinnosťou osoby, ktorá v jej mene konala (viď analogicky rozsudok najvyššieho súdu zo 16. augusta 2012, sp. zn. 6 Tdo 62/2011). Summa summarum, konajúce súdy pochybili, keď obvinenú JUDr. V. C. zaviazali povinnosťou nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu (uhradiť pohľadávky oboch veriteľov, t. j. kúpnu cenu a zmenkový dlh) v zmysle § 51 ods. 4 písm. c/ Tr. zák., nakoľko z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že povinnosť plniť bola v posudzovanej veci (rozhodnutiami civilných súdov) sprítomnená len pri obchodnej spoločnosti Y., spol. s r.o.

Celkom na okraj najvyšší súd vo vzťahu k otázke prekážky veci právoplatne rozsúdenej (res iudicata) v zmysle § 46 ods. 4 Tr. por. dodáva (na margo posledného odseku odôvodnenia rozsudku okresného súdu), že táto bráni novému konaniu a novému rozhodnutiu v identickej veci len vtedy, ak účastníkmi konania (sporovými stranami) sú tie isté subjekty, pričom aj predmet konania je totožný (bližšie viď nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 11. januára 2017, sp. zn. II. ÚS 798/2016, publikovaný v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 9/2017).

K vyjadreniu poškodeného L. A., najvyšší súd uvádza, že tento bol oprávnený vyjadriť sa iba k výroku o náhrade škody, o ktorom však konajúce súdy napadnutými rozsudkami nerozhodli. Ustanovenie § 307 ods. 1 písm. c/ Tr. por. totiž poškodenému umožňuje podať odvolanie iba voči výroku o náhrade škody, pričom v konaní o dovolaní takéto právo poškodenému zákon vôbec nedáva. Preto dovolací súd sa obsahom vyjadrenia poškodeného nezaoberal.

Naproti vyššie konštatovanému sa dovolací súd nestotožnil s tým názorom obvinených, v ktorom uvádzajú, že skutková veta nezodpovedá právnej vete v dôsledku toho, že poškodená spoločnosť R., s.r.o., zastúpená B. B. a ani L. A., nie sú veritelia obvinenej JUDr. V. C., ale odlišnej (právnickej) osoby, a to spoločnosti Y., spol. s r.o. Vo vzťahu k tomu najvyšší súd uvádza, že páchatel'om trestného činu

poškodzovania veriteľa § 239 ods. 1 Tr. zák. môže byť výlučne dlžník, teda konkrétny subjekt s osobitnou vlastnosťou v zmysle § 128 ods. 8 Tr. zák. Od požiadavky osobitnej vlastnosti, spôsobilosti či postavenia Trestný zákon *expressis verbis* upúšťa pri účastníctve na trestnom čine podľa § 21 Tr. zák. V zmysle analyzovaného ustanovenia zároveň platí, že v prípade, ak by ako dlžník vystupovala právnická osoba, potom by páchatelom trestného činu mohla byť fyzická osoba, ktorá v jej mene konala. Sumarizujúc, ak teda páchatel (fyzická osoba) koná v mene právnickej osoby (vystupujúcej v záväzkovo-právnom vzťahu ako dlžník), potom táto dispozícia sa týka majetku patriaceho do vlastníctva právnickej osoby, z ktorého by bolo možné uspokojiť jej vlastných veriteľov. Z formálno-právneho hľadiska je tak úpadkové konanie právnickej osoby, i keď realizované prostredníctvom fyzickej osoby (páchatela), nevyhnutné kvalifikovať ako poškodzovanie vlastného veriteľa v zmysle § 239 ods. 1 Tr. zák. Zo znenia inkriminovaných skutkov pritom bez najmenších pochybností vyplýva, že obvinená JUDr. V. C. konala v mene dlžníka, a to obchodnej spoločnosti Y., spol. s r.o.

Obdobne neobstojí ani názor dovolateľov založený na tvrdení, že obchodná spoločnosť Y., spol. s r.o., nebola dlžníkom poškodeného L. A., nakoľko vystavenou zmenkou „len“ zabezpečovala úspešnosť uplatnenia nároku tohto veriteľa voči dlžníkovi Ing. G. C.. Totiž z ustanovenia § 78 ods. 1 zákona č. 191/1950 Zb. (Zákon zmenkový a šekový) vyplýva, že vystaviteľ vlastnej zmenky (emitent) je zaviazaný rovnako ako prijímateľ cudzej zmenky (akceptant). Inými slovami to znamená, že pri vystavení vlastnej zmenky sa z jej vystaviteľa súbežne stáva priamy zmenkový dlžník veriteľa (remitenta), t. j. osoby, v prospech ktorej bola zmenka vystavená a odovzdaná. Zo znenia skutku označeného pod č. 2 pritom vyplýva, že obvinená JUDr. V. C. ako konateľka spoločnosti Y., spol. s r.o., dňa 22. júna 2007 vystavila zmenku v prospech L. A. vo výške 4 500 000 Skk, resp. 149 372,63 €, čím sa stala jeho nezávislou dlžníčkou od Ing. G. C.. V kontexte uvedeného preto nemožno priznať správnosť ani tomu názoru, podľa ktorého malo byť v znení skutku ustálené, že ani z majetku obvineného Ing. G. C. (dlžníka) a ani z majetku obchodnej spoločnosti Y., spol. s r.o., nebolo možné v dôsledku prevodu nehnuteľností a (špecificky) v dôsledku neuhradenia kúpnej ceny uspokojenie veriteľa, a to v celej alebo konkrétnej výške jeho pohľadávky.

Za neopodstatnenú treba označiť aj tú námietku dovolateľov, v rámci ktorej poukazujú na nesprávny prepočet súm uvedených v skutkovej vete rozsudku, nakoľko okresný súd v tomto prípade celkom správne aplikoval prechodné ustanovenie § 567b Tr. por., v zmysle ktorého, ak popis skutku, pre ktorý sa vedie konanie, obsahuje výšku škody, výšku prospechu, hodnotu veci či rozsah činu v slovenských korunách, tieto sa súčasne uvedú v eurách po prepočte podľa konverzného kurzu a zaokrúhlení podľa pravidiel zaokrúhľovania a ďalších pravidiel prechodu na euro ustanovených všeobecne záväzným právnym predpisom.

Pokiaľ sa obvinení v závere dovolania domáhajú aplikácie inštitútu mimoriadneho zníženia trestu s ohľadom na dĺžku konania v posudzovanej trestnej veci, k tomu dovolací súd uvádza, že prípadné porušenie práva na primeranú dĺžku konania je možné kompenzovať prostriedkami typickými pre trestné právo, teda aj zmiernením uloženého trestu odňatia slobody. Na strane druhej však dĺžka konania nemôže byť dôvodom na úspešné uplatnenie dovolacej námietky týkajúcej sa neprimeranosti trestu uloženého v rámci zákonnej sadzby alebo nepoužitia ustanovení o mimoriadnom znížení trestu podľa § 39 Tr. zák., nakoľko dôvodom dovolania môže byť len uloženie trestu mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo uloženie takého trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa v zmysle § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. (*mutatis mutandis* R 86/2015).

Keďže predmetné dovolanie bolo podané v prospech obvinených, pričom v ňom uvedené dôvody považuje najvyšší súd za zjavne preukázané a zrejmé, vedúce k postupu podľa § 386 a § 388 ods. 1 Tr. por., rozhodol v posudzovanej trestnej veci v súlade s ustanovením § 382a Tr. por. na verejnom zasadnutí, spôsobom, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia. Vzhľadom k danému stavu, prvostupňový súd, viazaný právnym názorom dovolacieho súdu, vo vyššie naznačenom rozsahu opätovne prerokuje a rozhodne o trestnej veci obvinených Ing. G. C. a JUDr. V. C., rešpektujúc pritom zásadu zákazu zmeny k horšiemu, vrátane úpravy skutkov (ich zlúčenie je však potrebné v súlade s vyššie vyjadreným) v zmysle § 391 ods. 2 Tr. por.

Dovolací súd v prípade obvineného Ing. G. C. nerozhodoval postupom podľa § 380 ods. 2 Tr. por., keďže výrok o trestne rozsudku Okresného súdu Nitra z 09.03.2015, sp. zn. 2 T 50/2012, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 26.11.2015, sp. zn. 4 To 93/2015, ako aj výrok o treste rozsudku Okresného súdu Nitra z 27. septembra 2016, sp. zn. 5 T 84/2016 (právoplatný 27.09.2016), vrátane všetkých ďalších rozhodnutí na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo ich zrušením, stratili podklad, boli v zmysle § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušené rozsudkom Okresného súdu Nitra z 3. októbra 2018, sp. zn. 6 T 37/2018, právoplatným toho istého dňa, pričom obvinený Ing. G. C. bol z výkonu tohto súhrnného trestu odňatia slobody podmienene prepustený dňa 15. októbra 2018 uznesením Okresného súdu Nitra z 15. októbra 2018, sp. zn. 6 Pp 41/2018, ktoré sa stalo právoplatným 15.10.2018.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.